

VIII МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ В РУСЕ

Празничната атмосфера на първия концерт дойде от сцената, където русенските филхармоници и диригентът Александър Владигеров създаваха вдъхновени образи на три български класически произведения. Между гостите личаха първият секретар на окръжния комитет на партията Петър Данаилов, нар. артисти Панчо Владигеров и Любомир Пипков — председател на организационния комитет, който откри фестивала, председателят на Съюза на музикалните дейци засл. артист Димитър Русков, главният секретар на Съюза на българските композитори засл. артист Тодор Попов, началникът на управление „Музика“ при Комитета за изкуство и култура Богомил Стършев и др.

Телевизионните камери и традиционните букети останаха второстепенни белези на тая хубава вечер, дирижирана от сърдечната русенска публика. Многократно аплодисменти принудиха народните артисти Панчо Владигеров и Любомир Пипков да изживеят радостни моменти, но за творческия им контакт със залата

най-големите „виновници“ си останаха русенските филхармоници. Наистина рядко българска симфонична музика е била изпълнявана с такова увлечение — приповдигнатият стил на Александър Владигеров окупни художествените мащаби на пиесите, поднесе ги в празнична светлина. Гротескната сюита „Бай Ганю“ от нар. артист Веселин Стоянов събуди богати асоциации за приключенията на Алековия герой благодарение на чувството за виш и богата фолклорна окраска, проявени от диригента — зад неизбежната илюстративност Владигеров търсеше духовния образ на Бай Ганю и малко патетичната му интерпретация съвсем не бе чужда на ироничната хапливост... Превъзходната спойка между баща и син в романтично-фолклорния Втори концерт от Панчо Владигеров създаде условия за богато симфонично звучене. Плътният оркестър ставаше ту дискретно прозрачен, ту романтично извисен. според правата на солистичната партия. Годините като че нямат власт над Панчо Владигеров — беловласият солист бликаше от младежка енергия, равна само на

жизнерадостното му творчество!

Първата симфония на Любомир Пипков, възприета от Александър Владигеров като израз на дълбоко стаен драматизъм, не загуби от лиричното си обаяние и епична мащабност. Отгласът от Гражданската война в Испания се изля най-убедително в реквиемната втора част, но звучеше и в тревожните акценти на експозицията и „скерцото“, чак до оптимистичния финал на тропетите.

През втората вечер, препълнената зала на културния дом застави, лайпцигския оркестър „Гевандхаус“ и неговия диригент Ваулав Нойман да останат на сцената дълго време след последните тактове на 2-а Брамсова симфония... Изпълнената за първи път у нас Симфония № 4 от Гайслер, притежаваща всичките белези на съвременен музикално мислене, подсказа великолепните възможности на щрайха. Отделните соли и темброви оцветявания останаха подчинени на цялостното експресивно изграждане. В 8-а симфония на Бетховен се включиха и равноправните духачи, за да закръглят впечатления-

та от високите професионални качества на оркестъра. Това, което го отличава от гостувалите досега в Русе германски оркестри, е по-голямата интензивност на тона и неизчерпаеми звукови ресурси, впрочем, използвани умело от диригента. Жизнерадостният характер на Бетховеновата симфония дойде от живите темпа и енергично изграждане, а не от емоционалната шедрост на звукоизличането. Дори и в романтиката оркестърът запазва вкуса си към строгото ритмично начало — Нойман успя да стопли 2-а Брамсова симфония, търсейки обаче дълбочината, а не експресията, динамичните нюанси в моделировката, пред тембровата изразителност. Един внушителен „Егмонт“ за „бис“ приключи триумфалния концерт на германските гости и записа нова, незабравима страница във фестивалния дневник. Следващите ще принадлежат на софийската филхармония, румънския радиооркестър и на още един, очакван с голям интерес „дебютант“ — киевската филхармония...

НИКОЛА БОЗДУГАНОВ